

# XAVIERA HOLLANDER

WALL TALK III

oud worden is  
niet voor **WATJES**



**XAVIERA HOLLANDER**

**WALL TALK III**

**OUD WORDEN IS  
NIET VOOR WATJES**

## Colofon

Xaviera Hollander - *Wall Talk III Oud worden is niet voor watjes*

Copyright ©2024: Xaviera Hollander

Uitgever: **Xaviera Hollander Books**

Omslagdesign: fotograaf Rick Wezenaar en Rowdy ontwerp

Andere fotografen van wie foto's in dit boek verschijnen:

Claudia Kamergodsky - Henk Visser - Philip de Haan - Liisa Simola -

Ernst Coppejans - Tony Newitt - Allan Mercer - Peter Edel

Alle andere foto's komen uit mijn eigen archief en albums.

Ik draag dit boek op aan al mijn vrienden en bekenden, die mij geïnspireerd hebben tot het schrijven van deze vele herinneringen van de laatste 40 jaar. Bijzondere dank aan mijn dierbare vriendin Brenda Zejdl, die mijn boeken perfect ge-edit heeft in het Engels.

Kees Blankendaal heeft de laatste versie van dit boek van A tot Z grondig doorgenomen en gecorrigeerd.

Boekverzorging: Ewout Storm van Leeuwen

Distributie via Centraal Boekhuis: Boekencoöperatie Nederland U.A.

**Xaviera Hollander Books** is een imprint van de Boekencoöperatie

Voor contact met de auteur:

[xie@xavierahollander.com](mailto:xie@xavierahollander.com)

<https://www.xavierahollander.com>

ISBN: 9789493377189 (paperback)

ISBN: 9789493377196 (e-boek)

NUR 320 (Literaire non-fictie algemeen)

## OVER DE AUTEUR: XAVIERA HOLLANDER



Xaviera Hollander staat bekend als 's werelds beroemdste schrijfster uit de jaren zeventig, ex-Penthouse Magazine columniste en fameuze auteur van 17 boeken, waarvan *'The Happy Hooker'* uit 1971 een wereldwijde bestseller was.

Ze werd geboren als Xaviera de Vries, in Soerabaja, Indonesië, waar ze het grootste deel van de eerste drie jaar van haar leven doorbracht in een afschuwelijk Japans interneringskamp. Na de oorlog keerden zij en haar ouders terug naar Nederland.

Na haar middelbare schoolopleiding nam Xaviera allereerst deel aan een wedstrijd om Nederlands beste secretaresse van het jaar te worden voor uitzendbureau Manpower. Plots was ze de jongste en

beroemdste secretaresse van Nederland en verscheen ze in alle grote kranten en in verschillende tv-talkshows, zoals die van Sonja Barend.

Kort daarop vertrok ze naar Zuid-Afrika, waar haar stiefzuster woonde met haar familie in Johannesburg en van daar vloog ze in 1970 naar New York, waar ze als secretaresse bij het Nederlandse consulaat in Manhattan werkte.

Twee jaar later verliet ze deze positie om te gaan werken als een full-time luxe callgirl. Kort daarna nam ze een enorme callgirl-organisatie op zich en werd al gauw de beroemdste Madam in New York, een beslissing die uiteindelijk resulteerde in haar universele schande of verering; een oordeel alleen bepaald door u de lezer.

Xaviera's autobiografie: *The Happy Hooker* was opmerkelijk vanwege de oprechtheid volgens de normen van die tijd en wordt beschouwd als een mijlpaal van positief schrijven over prostitutie en seks. Helaas voor Xaviera leidde de populariteit van het boek ertoe dat ze werd gearresteerd en kort daarop het land werd uitgezet. Xaviera - altijd slim en getalenteerd - sprak ook nog eens vijf verschillende talen en is sindsdien een fervente en zeer gelukkige wereldreiziger geworden, terwijl ze ettelijke erotisch getinte boeken heeft geschreven in de laatste 50 jaar. Intussen werden haar boeken in tien verschillende talen uitgegeven.

Ze was een liefhebster van literatuur en het gesproken woord en heeft intussen ook acht jaar lang diverse prachtige toneelstukken in Holland en Spanje - waar ze 40 jaar lang haar tweede woonplaats had - geproduceerd en natuurlijk ook in de tussentijd haar boeken gepromoot.

Dit nieuwe boek, weer totaal autobiografisch, is het nieuwste van haar geschriften: een verzameling van haar avonturen, haar liefdes en haar prestaties van de afgelopen 40 jaar.

Tegenwoordig woont ze aan de Goudkust van Amsterdam in een riante villa samen met haar Nederlandse echtgenoot, met wie ze een zeer succesvolle Bed en Breakfast bestiert, genaamd Xaviera's Happy House.

## INHOUDSBESCHRIJVING

### WALL TALK III - OUD WORDEN IS NIET VOOR WATJES!

Deze verzameling van verschillende verhalen is gewijd aan de meest recente jaren in het leven van Xaviera Hollander. 50 jaar na de publicatie van *The Happy Hooker* kijkt Xaviera terug op bijzondere momenten in haar tumultueuze bestaan. Haar ouders, de mensen die ze heeft gekend, liefgehad of gehaat, een dramatische miskraam, het verlies van haar grote liefde Roberto in Mexico, lesbische relaties, travestieten, worstelaars, domina's en andere markante personages passeren de revue.

Dit boek gaat ook over haar eigen enigszins aftakelende lichaam, gezondheid, overgewicht, diëten en ouder worden. Adviezen over liefde en seksualiteit ontbreken niet. Opvallend zijn de ervaringen met haar B&B-gasten: verhalen over geheime liefdes onder haar dak, vrolijke en verdrietige gebeurtenissen.

Er is ook een avontuurlijk uitstapje naar de rosse buurt in Amsterdam. En niet te vergeten de interessante verhalen over haar internationale theaterproducties, haar geliefde huisdieren en haar liefde voor de Morris Mini. Aan het eind komen enkele van haar beste internationale vrienden aan het woord. Zo ontstaat uiteindelijk een zelfportret met opvallende trekken, levendig geschetst in een heldere en innemende stijl.

*Peter van Zonneveld*

**HOE VOELT HET OM OUD TE ZIJN:  
ADRIAAN MORRIËN 1992/93**

Ik ben nu oud, het wordt door zo velen gezegd  
 en als het niet wordt gezegd dan wordt het verzwegen.  
 Ik lees het in elke blik die zich op mij richt.  
 In elk gebaar dat in mijn richting wordt afgegeven,  
 In elke groet die in het niet wordt geschreven,  
 In elk gezicht, in de glimlach die mij overslaat.  
 Hoe voelt het om oud te zijn, wordt mij gevraagd,  
 Het voelt lang niet slecht, geef ik eerlijk toe.  
 Het voelt vaak goed niet zo lang niet meer te hoeven leven  
 En afscheid te nemen van jou, u, jullie, voor goed.  
 Maar je bent wel ver van je geboorte afgeraakt.  
 En nu werkelijk heel dicht bij de dood gedreven  
 Soms als je de hoek van een straat omslaat,  
 Het is winter, voel je zijn adem brutaler dan toen  
 Je nog jong was, en sterk en een stootje kon geven.  
 Je voelt je tot onder je kleren koud, en heel naakt.  
 Je gruwet van de dood, al is het slechts even  
 Kom, gauw naar huis, denk je, want je voelt je geraakt.

**En hier nog een mooi gedicht door Eddy van Vliet**

Dood.  
 Heb geen angst. Talm niet  
 voor mijn deur. Kom binnen.  
 Lees mijn boeken. In negen van de tien  
 kom je voor. Je bent geen onbekende.  
 Hou mij niet voor de gek met kwalen  
 Waarvan niemand de namen durft te noemen.  
 Leg mij niet in een bed tussen kwijlende  
 kinderen die van ouderdom niet weten wat ze zeggen.  
 Klop mij geen geld uit de zak  
 voor nutteloze uren in chique klinieken.  
 Veeg je voeten en wees welkom.



## 1.

## NICHTJE ANKIE WIERSMA

Een frappante elegante, ranke, grijze vrouw van begin tachtig, en... zij is degene die me tijdens mijn prille jeugd in het Jappenkamp te Soerabaja het leven heeft gered, terwijl mijn lieve moeder meer dood dan levend een paar weken in het lijkenhuis was beland.



Ankie was en is nog steeds dol op dieren en was in de oorlog de beste maatjes geworden met de wilde, vaak uitgehongerde honden en apen, die overal rondliepen in ons smerige Tjideng kamp. Ja, het leek wel of ze zelfs hun eigen dierentaal kon spreken.

Zo voerde ze mij tijdens mijn moeders afwezigheid bananenschillen, aardappelschillen en afval van het hondenvoer of gras, hibiscus bloemen of slakken, waar ik nu niet meer aan moet denken... om in leven te blijven.

Rond 1990 kwam ze zomaar bij me aanbellen in Amsterdam en vonden we elkaar weer terug.

In de tussentijd was ze jarenlang met de verkeerde, wat wrede man getrouwd en gelukkig weer gescheiden. Sindsdien is ze een verstokte

vrijgezelle geworden, maar heeft wel twee dochters uit dit foute huwelijk, waarvan een in Australië woont en de ander niet ver bij haar vandaan.

Haar grote liefde is haar schattige zwarte hondje, met een grijze snor... die ook toepasselijk Liefie heet.

Dan is er nog een redelijk brutaal en moeilijk vaderloos kleinzontje van een jaar of twaalf, wiens vader, eigenaar van een Turkse olijvenboomgaard, Ankie's jongste dochter tijdens een vakantie in Turkije heeft bezwangerd, maar intussen bij een nieuwe Turkse vrouw drie kinderen heeft geproduceerd.

Ankie's kleinzoon heeft zijn echte vader hooguit twee keer tijdens een korte vakantie in Holland weer gezien, maar is sinds de laatste zeven jaar volledig door hem in de steek gelaten. Hij woont nu dus permanent bij haar jongste dochter in Amsterdam.

Verwennen kan Ankie als de beste, vooral dit jongetje... waardoor het jochie in de kortste tijd vreselijk agressief kan worden als zijn moeder of grootmoeder hem bijvoorbeeld zijn Playstation af willen nemen of hij gewoon zijn zin niet krijgt.

Ze is nog altijd dol op beesten en voert zelfs dagelijks een groep wilde duiven, een reiger en twee kraaien, die haar altijd weten te vinden, zodra ze de straat op gaat. En tot het grote ongenoegen van de hele buurt, blijft ze die beesten, die meteen op haar afvliegen, als ze uit de deur stapt met haar hondje Liefie, dagelijks eten voeren.

Ankie is een ware zonzonbidster en ondanks dat ze al jaren een behoorlijk gelooide huid heeft, ligt ze, zodra de zon op haar flatje in de Jordaan staat, uren op een matras voor het open raam in de zon met een spannend boek.

Een echte goede educatie heeft Ankie helaas nooit gehad, omdat ze pas op haar dertiende terugkeerde uit Indonesië naar Amsterdam en dus al te oud was voor een middelbare schoolopleiding. Ze kan echter koken als de beste en is altijd bereid anderen te helpen.

Daar ze midden in de gezellige Jordaan woont in een leuke flat, gaat ze wekelijks naar de Noordermarkt bij haar om de hoek, Daar kan ze echt voor een prikkie de leukste sjiekste kleding vinden.



Ze komt minstens eens in de twee weken bij ons langs en dan voeren we de meest interessante gesprekken met elkaar. Ik probeer haar, die mijn leven tenslotte gered heeft, nu zo veel mogelijk plezier in haar leven terug te geven, samen met Philip, met wie ze ook prima overweg kan... Iets dat ze in dankbaarheid aanvaardt.

## 2. MARIANNE STRACK VAN SCHIJNDEL

Het was een dag als alle andere, maar net even iets anders, ik ging namelijk mijn vriendin Christine opzoeken in het VU ziekenhuis. Aan haar bed gezeten, ontmoette ik Xaviera en Philip, goede vrienden van haar. We raakten in gesprek en ik vertelde over mijn avonturen in de redactie van de wijkkrant van Amstelveen (waar ik al jaren woon), en tijdens het fotograferen op locaties in die wijk.

Zo babbelden we wel een half uur door en voordat ik het wist zei Xaviera tegen mij: 'Ik laat jou nooit meer gaan!'

Wat tot gevolg had dat ik op een waanzinnige Nieuwjaarsparty terecht kwam met de meest extravagante mensen.

Het was fantastisch, als dank daarvoor nodigde ik haar uit voor een gezellige lunch bij een heel leuk eetcafé, de Eend in Loosdrecht met uitzicht op de plassen en de diverse jachten die er gemeerd waren. Het grappige vond ik dat ze me zo veel over haarzelf vertelde, dat

ze er waarschijnlijk van uit ging dat ik dat als journaliste ging publiceren, maar dat deed ik dus niet, ik maakte nog een paar mooie portretfoto's van haar en stuurde die naar haar toe die zelfde avond, niet gefotoshopt, want dat heeft zij namelijk helemaal niet nodig. Zij heeft nog steeds een fotogeniek hoofd.

'Nee,' zei ik, 'ik doe er niets aan, je bent mooi, zoals je bent, en hebt geen photoshopping nodig. Dit is omdat ik je zo een leuk mens vind en dus blijven dit onze privéfoto's.'



Vera vertelde honderduit over haar eigen kleurrijke bestaan.

'Wat een leuk mens,' dacht ik meteen, want ik was echt heel blij haar nu echt te leren kennen. Ik had natuurlijk als puber de Happy Hooker gelezen en was daar zeer van onder de indruk en had haar in de wandelgangen meerdere malen ontmoet, ja zelfs in het voormalige Joegoslavië bij het filmfestival in Dubrovnik.

### **Xaviera, what a lucky girl**

Ik ben precies tien jaar jonger dan Xaviera, maar wat is het toch een leuk energiek mens! En er zijn nog meer raakpunten. Ik ben zo blij voor haar dat ze het zo getroffen heeft met Philip, haar tien jaar jongere actieve echtgenoot; dat is het soort man dat je moet zoeken met een zaklantaarntje in deze tijd.

Het is grappig dat wij ondanks ons leeftijdsverschil - want zo groot is dat niet, (ik ben 66 en Xie is 76) toch beiden een tijdperk hebben meegemaakt, dat uniek was. Flower power, vrije liefde, vrije vrouwen was de tijdgeest die niet te evenaren was, alles kon. De muziek van de Beatles, allerlei baanbrekende muzikanten en alles wat daarbij hoorde, het was een tijd die voor jonge mensen tegenwoordig een inspiratie is. Vernieuwde vrijheid die daarvoor nooit gekend was. En zeker nu in deze benauwende tijd, zie je dat we weer teruggrijpen naar de prachtige muziek en de duurzaamheid van toen. Musici, zoals Miles Davis, Crosby Still Nash and Young, Aretha Franklin, Otis Redding - liefde pur sang. Bedankt voor onze vriendschap.

*Marianne*

### **En hier zijn mijn gedachten over Marianne...**

**door Xaviera**

Ze is een bijzonder kwieke, vlotte vrouw van midden zestig, die op haar zestiende jaar haar toenmalige mooie jonge klasgenootje (nu mijn nog steeds zeer aantrekkelijke huidige fysiotherapeut) Jan Spits het hoofd op hol bracht.



Ze is levendig, elegant en een ware spring-in-'t-veld, die helemaal alleen in een gezellig huisje woont in Amstelveen aan het water.

Ze is jarenlang medewerkster geweest als journaliste voor een Amstelveens weekblad, en daarvoor was ze tekstschrijfster voor een

bekend reclamebureau in Amsterdam, maar ze is nu net met pensioen. Ze rijdt in een leuke Mini en is nog steeds bijzonder kittig en kwiek, ondanks diverse lichamelijke gebreken, als soms vreselijke rugpijnen, nadat ze kort geleden van de trap was gevallen in haar eigen huisje.

Zij draagt haar guitige lange haar op diverse vreemde manieren, of met een elastiekje opgestoken of met allerlei Spaans aandoende haarklemmen. Ze is net als ik trouwens ook dol op veel gekleurde bijous, zoals lange oorbellen of ongebruikelijke leuke kettingen. Bij mij thuis, tijdens een van mijn grote verjaardagsfeestjes, ontmoette ze Jan Spits weer, mijn knappe fysiotherapeut, die mij wekelijks aan huis komt masseren.

Marianne en Jan bleken haast jeugdliefdes geweest te zijn, toen ze beiden nog op het gymnasium zaten. Maar Marianne's vader is, toen zij vijftien was, van zes hoog naar beneden gesprongen, waardoor zij zo in de war was, dat ze een wereldreis ging maken en uiteraard in het buitenland en ook in Nederland een beetje de beest ging uithangen.

Nu is Spits al een eeuwigheid keurig getrouwd en heeft vrouw en kinderen en zelfs meen ik nog wat kleinkinderen ook. Beiden behoren tot mijn knappe, goed geconserveerde oudere vrienden.

Hij is een verwoed verzamelaar van prachtige kunstwerken en kleurrijke tapijten en gaat jaarlijks een paar keer naar Zwitserland met vrouw en kinderen, waar hij een mooi groot appartement bezit. En de hele familie is dol op skiën.

Marianne, wiens man na een heel gelukkig huwelijk van tien jaar plotseling overleed, heeft nadien diverse serieuze relaties gehad met vaak jongere mannen, maar ze heeft nooit kinderen gehad, wel een miskraam. Ze is nu volledig zelfstandig en woont alleen in Amstelveen.

Haar stoute nog steeds ijdele en mooie moeder is midden negentig en dement. Zij woont in een sjieke instelling vlakbij Marianne.

Zij is echt de perfecte dochter en ze maakt zich vreselijk zorgen om haar moeder, die zonder haar dagelijkse bezoeken zou verkommeren en nog steeds bijzonder veeleisend en ijdel is...

Marianne is een van de leukste dramatische verhalen-vertelsters die ik ken. Of het nu om een strontvervelende buurman gaat, die haar het leven haast dagelijks zuur probeert te maken met zijn bitchy dominante vrouwtje, dat achter de gordijnen de regie schijnt te voeren om Marianne op stang te jagen, of andere incidenten met opdringende individuen!

Wat we met elkaar gemeen hebben is dat we bijzonder rap van de tongriem gesneden zijn. Beiden zijn we ook dol op kleding en als ik eens per half jaar een give away party houd voor een stuk of zes dierbare vriendinnen, krijgt zij altijd de eerste keuze een week eerder. Dan pakt ze met recht de leukste dingetjes mee, niet alleen voor haarzelf, ook al is ze slanker en kleiner dan ik... maar tevens voor een dikke vriendin van haar en... voor haar lieve moeder, die ook van kleurrijke kleertjes en vooral sjaaltjes houdt.

**Hier is mijn ode aan Marianne - en Jan Spits,  
Xaviera's knappe fysiotherapeut.**



Terug naar Jan Spits, de man die, net als Marianne, zeker nog zijn goede looks door de jaren heen heeft behouden. Zijn beroemde quote over onze relatie is als volgt: 'Ik ben de enige man, die mevrouw

Hollanders slaapkamer binnengaat en haar naakte lichaam kan aanraken en dan... ook betaald krijg voor mijn bezoek!’

De dag van mijn 78ste verjaardag, hoorde ik van een wederzijdse vriendin dat Marianne een vreselijk ongeluk heeft gehad twee dagen eerder, omdat ze net thuiskwam na een bezoek aan mij en een koffer met fris gewassen kleding voor haar andere vriendinnen haar huis binnen wou brengen.

Raad eens? Net toen ze door haar eigen tuinhek liep, gooide die afschuwelijke vette papzak van een buurman allerlei stront en vuilnis vlak over haar muur in haar tuin, terwijl ze beledigingen naar haar hoofd hoorde schreeuwen. Blijkbaar schokte dit haar zo erg dat ze plotseling, net toen ze de deur binnen was gelopen, omviel en haar voorhoofd vreselijke pijn deed.

Gelukkig had Marianne haar mobieltje bij zich en belde haar vrouwelijke arts, die haar direct te hulp schoot en haar in haar eigen auto naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis in Amstelveen reed, dat echter vol was. Toen werd meteen een ambulance gebeld en Marianne werd met topsnelheid naar een ziekenhuis in Den Haag vervoerd, waar ze direct aan haar hersenen werd geopereerd.

En nu heeft ze een enorm litteken op haar voorhoofd; zonder de hulp van haar arts zou ze waarschijnlijk ter plekke zijn overleden! Het was geen beroerte en de dokters vertelden haar dat ze waarschijnlijk over twee weken weer naar huis kon... ze mist gewoon mijn eerste grote verjaardagsfeestje sinds Corona aanstaande zondag juni 2021.

Auto rijden mag ze helaas ook niet meer voor het komende half jaar. De eens zo prachtige moeder, die nogal een bitchy elegante vrouw was, is alles wat Marianne op het gebied van familie nog heeft. Ze ziet er nu nog steeds uit als een ouder wordende ijdele pop en iemand zal de oude dame moeten vertellen dat haar dochter is gevallen en zij moeite heeft om haar bijna dagelijks te zien!

Marianne deed tot de dag dat ze viel, regelmatig wat make-up op haar moeders gezicht en lakte haar nagels eens in de paar weken rood en deed haar was! En dan namen de verpleegsters in haar tehuis om de beurten foto's van moeder en dochter!



P.S. ze heeft haar fiets weer eens opgeduikeld en nu kun je haar weer parmantig door Amstelveen zien fietsen met een grote tas spullen voor haar moeder.

### 3. FRANK DE KLEER EN ZOON

Xaviera drong er op aan iets over mezelf te schrijven in dit stuk over onze vriendschap. Een vriendin en mede muzikante/chansonnière Micheline van Hautem, die Xaviera had uitgenodigd om voor haar en haar vrienden op te komen treden, introduceerde mij eens als haar muzikale begeleider, maar tevens was ik de man die beroepen verzamelde die eindigen op '-ist': gitarist, illusionist, ukeleleïst, jurist, detaillist, maar... geen alcoholist!



In mijn eigen theatertje 't Pakhuis in Vianen programmeer ik vooral 'wereldmuziek', naast de optredens met mijn zoon en geef ik lessen in gitaar, ukelele en goochelen. Daarnaast zet ik mij al jaren in om kinderen, vooral in een achterstandspositie, te stimuleren om te lezen.

Kinderen die lezen, gaan gemiddeld drie jaar langer naar school. Daarmee hopen we dat kinderen zich uit de armoede lezen. Prachtig werk. Ik ben een bevoorrecht mens dat ik de hele dag dingen mag doen die ik leuk vind.

### **Liefde op het eerste gezicht**

Toen ik voor de eerste keer bij Xaviera en Philip kwam, zo'n 15 jaar geleden, wist ik gelijk dat het niet de laatste keer zou zijn. Love at first sight. Ik werd op slag verliefd op Xaviera én Philip.

Ik was als gitarist 'ingevlogen' naar Xaviera's riante villa in Marbella, om zangeres Micheline van Hautem te begeleiden ter ere van het verjaardagsfeest van Xaviera.

Nadien zijn er wellicht een of twee jaren geweest dat ik geen muziek maakte tijdens de verjaardag van Xaviera.

'Neem je weer een leuke gitarist mee of zo een mooie gipsy danseres, die ook nog goed kan dansen of zingen?' is nu steevast de vraag, die ieder voorjaar weer komt als Xaviera (toch maar weer) besluit haar verjaardag te vieren, de laatste jaren hoofdzakelijk in haar villa in Amsterdam-Zuid en wel in haar riante tuin.

Xaviera heeft een groot hart en als je tot de gelukkigen behoort, die in haar hart wordt opgenomen, ben je een bofkont. Als maar de helft van alle lof die ze over je verkondigt waar is, ben je al een wereldartiest.

### **Amsterdam**

Het huis in Amsterdam is een thuiskomen voor velen. Niet alleen voor de mensen, die op de één of andere manier besloten bij Xaviera en Philip in te trekken, maar ook voor de vele meer of minder extreme paradijsvogels uit Xaviera's vriendenkring en natuurlijk de B&B-gasten. De 'dependance' in Marbella deed ook niet onder voor het huis in Amsterdam. Met de keuken als epicentrum, want er moet natuurlijk wel lekker en gezond gegeten worden.

Wat is Philip een topkok!

De foto's, schilderijen, objecten in haar Amsterdamse huis herinneren aan een iconisch verleden, dat ik alleen maar uit de verhalen ken. Verhalen, die gelukkig in de vele boeken die Xaviera schreef, vereeuwigd zijn. Verhalen over Xaviera's hoogtepunten (in iedere zin van het woord...), maar ook over haar verdriet. Verhalen over Indië, oorlog, taboes, seks, verlies... er is weinig dat ze niet met anderen deelt.

### **Gemeenschappelijke vijand**

Mijn vriendschap met Xaviera en Philip leverde nieuwe vriendschappen op, maar ook steun in de strijd tegen Xaviera's en mijn gemeenschappelijke vijand: chronische pijn. Altijd op zoek zijn naar dat ene middel, dat de pijn eindelijk laat verdwijnen, chronische slapeloosheid, vermoeidheid, soms lijkt het wel of we op elkaars dokters-spreekuur zijn.

'For better and for worse', zo moet het zijn in een vriendschap. Door mijn advies neemt ze nu buiten regelmatige paracetamolletjes ook dagelijks een tramadol pilletje of een melatonine tablet om beter van te kunnen slapen.

### **Gemeenschappelijke passie**

Philip is een ware beroepsverzamelaar. Samen met Philip struinen we op een rommelmarkt in Marbella rond. Ik zou er zo weer voor in het vliegtuig stappen. Een oud horloge, messen-set, dinky toy, oud blik, Disney poppetje... Je kunt het niet bedenken of Philip spaart het. We zijn daarin soulmates.

### **Geven en anderen helpen**

Wat smul ik altijd van de verhalen uit Philips 'eigen werk'. Met als rode draad zijn weerstand tegen alles wat met gezag te maken heeft. Verfilming van de streken van Philip tijdens zijn dienstplicht en de jaren erna, zouden zomaar een kaskraker kunnen worden. *Amsterdam 2.0*.

Met zijn passie en kennis over het kweken van heilzame kruiden besmette hij mij al bij onze eerste kennismaking.

'Mijn vingers werden in die jaren alsmaar groener.'

'Ik heb nog een paar tassen kleren staan, om mee te nemen naar Roemenië, als je daar weer heengaat!'

'Deze zangeres moet je horen! Kunnen jullie niet iets samen doen?'

Illustratief voor Xaviera. Geven en anderen helpen!

*Frank de Kleer Vianen, november 2020*

## 4.

## MICHAEL BURKE

Eind 1981 kwam ik aan in Amsterdam, weggelopen uit mijn Londense professionele leven als succesvolle Harley Street tandarts, weggelopen voor echtscheiding, kinderen en verantwoordelijkheid, op weg naar een nieuw leven van seks, drugs en rock 'n roll, een tiener in de leeftijd van 39.

Onder de nieuwe vrienden, die ik maakte was een knappe, zwarte Amerikaan, Leonard. Hij nodigde me uit op een avond in november in een restaurant in het centrum van de stad en stelde me aldaar voor aan Xaviera, die daar met haar gevolg zat te eten.

Ik kan me nauwelijks een woord herinneren dat we uitwisselden, behalve dat we de volgende avond bij haar thuis werden uitgenodigd en na het eten werden ingewijd in Xaviera's manier om erachter te komen wat voor soort persoon je bent - via seks.

### **Het was een onvergetelijke ervaring**

Een geweldige les en ik weet zeker dat mijn geliefden er in de loop der jaren van hebben geprofiteerd.

Ik werd een van haar trouwe vrienden en volgers. Ze leidde ons naar het regenboogspectrum van de vele seksuele kringen van Amsterdam: amateur en professioneel. Hete nachten, geweldige feesten, orgieën, sm, wilde films. Het was allemaal zo leerzaam.

Zeven jaar lang volgde ik in Xaviera's ondeugende voetstappen, maar uiteindelijk veranderde ik van richting.

In de loop der jaren zijn we naar elkaar toegegroeid en haar energie drijft haar nog steeds aan. Ze heeft invloed gehad op mijn leven en maar weinig mensen hebben zo'n goed effect gehad - vooral op mijn hormonen. Ik ben de tel kwijt geraakt van de feestjes waar ik in de loop der jaren bij haar huis aan de Stadionweg ben geweest.

Tegenwoordig is ze lichamelijk een beetje minder actief, maar mentaal helemaal niet - en haar hart lijkt liefdevoller dan ooit. Misschien heeft het hebben van één hele goede en lieve man, - haar grootste liefde- Philip in haar leven, haar de mooie rijpe vrouw gemaakt, die ze is geworden.